

Toto je druhá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

V REŠTAURÁCII

„Po príchode do hotela bola opica Škorica z toľkého vystrájaní taká unavená, že si hneď ľahla do postele a zaspala. Keď som sa však ráno zobudil, opička v izbe nebola. Zaklopal som na vedľajšie dvere a vošiel som k rodičom. Ocko práve na balkóne obdivoval krásne more a mama sa upravovala v kúpeľni. Keď vyšla, povedala: „Jurko, dobré ráno. Ty ešte nie si oblečený na raňajky? Rýchlo sa daj do poriadku, šup, šup.“

„Nie som oblečený, lebo hľadám Škoricu.“ vysvetlil som jej.

„Kde sa len mohla zatúlať?“ ozval sa ocko.

„To keby som vedel. Zobudil som sa a jej postieľka bola prázdna.“

Všetci traja sme vybehli na chodbu hľadať nezbednú opicu. Hneď sme ju zbadali. Veselo sa šmýkala po dlhej mramorovej chodbe, ako na klzisku. „To je paráda! Pozrite sa ako ďaleko sa doklžem!“ volala. Vtom nejaká pani vyšla zo svojej izby a narazila rovno do vyškerenej Škorice.

„Jéj, to bol krásny karambol!“ skríkla opička a chcela sa šmýkať ďalej. Ešteže som ju stihol chmatnúť za labku.

„Prepáčte“ ospravedlnil som sa udivenej pani a pomáhal som jej vstať zo zeme. „Viac sa to nestane, už dám na našu opičku pozor.“

„To nič,“ odvetila mi pani s úsmevom. „Ja mám malé deti rada.“ Nato si nasadila okuliare a pobrala sa k výťahu.

„Chichi, vraj deti.“ chechtala sa Škorica. Cestou do reštaurácie sa čudovala, že nás pozdravila rodina, ktorú sme stretli, a ja s rodičmi sme jej odzdravili. „To sú vaši kamaráti?“

„Nie, ale v hoteli sa ľudia navzájom zdravia, keď sa stretnú,“ objasnil jej ocko.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je druhá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

V hotelovej reštaurácii bolo veľa voľných stolov. Ocko vybral ten pri okne, aby sme aj pri raňajkách videli na more. Potom šiel k dlhému radu stolov, na ktorých boli jedlá od výmyslu sveta – rozličné salámy a šunky, syry, varené vajcia, praženica, pod veľkými poklopami aj párky a klobásky, na misách chlieb, žemle, ovocné i zeleninové šaláty.

„Júúú! To všetko musíme zjesť?“ spýtala sa užasnutá opička. „Kdeže, veď to je pre všetkých hostí. Môžeš si zobrať, na čo máš chuť. Pozri, tu sú nakrájané kúsky ananášov, tamto banány a kivi. Vezmi si tanierik a...“ Nestačil som to dopovedať a opička si už rovno labkami naberala ananás, hoci veďľa bola na to pripravená vidlička.

„Škorica, počkaj! Jedlo sa nenaberá rukami!“ upozornil som ju. „Veď ja nemám ruky, hehe!“ zasmiala sa. „Ja mám predsa labky.“

Mama, ocko a ja sme si z tých dobrôt nabrali po troške a pri stole sme pekne jedli vidličkou a nožom, k tomu sme zahrýzali chlebič, na ktorý sme si natreli maslo z malých misiek. Len opica Škorica ešte stále chodila okolo tých fajnových pochúťok a nabrela si. Napokon k nám prišla s tanierom s nakopeným jedlom, ktoré z neho takmer vypadávalo.

„Všetko sa mi tam nepomestilo, idem po ďalší tanier.“ povedala a rozbehla sa k stolom.

Rýchlo som k nej podošiel. Opička si opäť labkami rovno na dva taniere naberala rozličné koláčiky, k nim syr a maslo, všetko ešte poliala ovocným sirupom a olivovým olejom, pridala aj kúsky dyne, kivi, jahody... Keď bola s množstvom jedla konečne spokojná, odrazu nevedela, ako to všetko zobrať. Obrátila sa ku mne: „Dobre, že si tu, Tyčka. Pomôž mi. To aby mala opica desať rúk, inak sa poriadne nenaje.“

„Škorica, toľko toho predsa nemôžeš zjesť,“ napomenul som ju. „Pozri sa na tie paradajky. Máš ich tam asi kilo!“

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je druhá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

„Neboj sa,“ odvetila bezstarostne. „To, čo sa mi už nezmesť do bruška, predsa vrátim.“

„V nijakom prípade!“ namietol som. „Jedlo, ktoré dochytáš, už nemôžeš vrátiť. Vždy si musíš dopredu rozmyslieť, koľko zvládneš jesť.“

„Hm, tak to musím zjesť všetko. Kurníkšopa, antilopa, predsa tu tie dobroty nenechám!“

Napokon sme preplnené tanieri preniesli k nášmu stolu a ešte som išiel po džúsy. Opička samozrejme, bežala za mnou. Doniesol som tri poháre džúsov a Škorica prišla hneď s celým džbánom v každej labke.

„A ide sa jesť. Dobrú chuť!“ povedala, keď si už konečne sadla.

Ocko len krútil hlavou. „Škorica, tak toto všetko nezješ, aj keby si tu sedela celý týždeň,“ povedal.

„A ani sa nepatrí, takto sa pri raňajkách napchávať,“ nahnevane dodala mama. „Čo nezješ, budú musieť vyhodit. Také plytvanie!“

„Ja že to všetko nezjem? Tak sa pozrite!“ Opička schovala labky pod stôl a... Už viete, čo práve strávala.

Škorica sa zrazu začala zväčšovať. Čoskoro sa už nepomestila do stoličky, už bola vyššia ako stôl a väčšia ako gorila. „Tak čo?“ opýtala sa hlbokým, dunivým hlasom, až sa všetky stoly zatriasli. „Ešte stále si myslíte, že to tu všetko nepožeriem?“

Bolo šťastie, že v reštaurácii tak skoro ráno raňajkoval iba starší pár s dievčatkou, asi s vnučkou. Keď zbadali obrovskú opicu, ktorá hovorila čosi o zožratí, začali jačať, vyskočili ad stolov a bežali von.

„Škorica, okamžite prestaň kúzliť!“ vykrikol som, ale ten obrovský opičiak ma nepočul. Odhodlane som sa rozbehol za pahlnou ozrutou. Po dlhých chlpoch som sa jej vyštveral, po pás, potom som odvážne preskočil na jej prednú labu, a keď si opičiak kládol do papule celý trs banánov, vrhol som sa rovno do nej.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T2
L2

Toto je druhá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Škorica bola taká zaujatá jedlom, že ma takmer prehltla. Zaprel som sa do jej obrovských zubov a vykrikol som: „Niééé!”

Až teraz sa tá ozruta prebrala. Vybrala ma z rozďavenej papule, položila si ma na obrovskú dlaň a zahučala: „Tak vidíš, Tyčka. Keď chcem, môžem jesť všetko, čo tu je.”

„Okamžite prestaň čarovať, Škorica!” prikázal som jej zahnevane.

Opica zodvihla labiská, šepla kúzelnú formulkú a odrazu **BÁC!** Spadol som na zem a trochu som sa aj poudieral. Vedľa mňa sa vyškierala malá opica Škorica a pomáhala mi: „Nestalo sa ti nič, Tyčka?”

„Nestalo, ale mohlo sa stať,” mračil som sa na ňu.

Do reštaurácie sa bojazlivo vracali starší manželia so vnučkou, ktorí zažili Škoricino vystrájanie, a ďalší hladní hoteloví hostia, ktorí, našťastie, o ničom netušili.

Život v reštaurácii sa dal do poriadku. Ľudia si ticho naberali jedlá, vracali sa s nimi k svojim stolom a raňajkovali.

Aj ja s rodičmi sme si išli naplniť taniere. Ved' ten hrozný opičiak nám všetko zažral!

„Ty si už nedáš, Škorica?” opýtal som sa jej.

„Nie, ďakujem, som... som trochu prejedená a bolí ma bruško,” odvetila skormútena.

Keď sme všetci sedeli pri stole a jedli, chvíľu mlčala, ale potom to už nevydržala a opýtala sa: „Hneváte sa na mňa?”

„Hnevali sme sa, ale už sa nehneváme,” odvetil ocko. „Mali sme šťastie, že väčšina hotelových hostí ráno dlho pospáva a takmer nikto tvoje vystrájanie nevidel.”

„Jéj, to som rada!” vykrikla opička a chcela vyskočiť na stôl. Našťastie som ju včas zadržal. „Môžem si tu zaspievať? Už ma bruško nebolí.”

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T2
L2

Toto je druhá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

„Áno, ale iba potichu, veď vidíš, že pri raňajkách sa nikto nespráva hlučne,” pripomenula mama.
 Tentoraz opička bez slova poslúchla a tíško zanôtila:

„Ja som tá opica,
 opica Škorica,
 opica Škoricová.
 Taký kožuštek,
 ako má Škorica,
 nijaká opica nemá!”

Len čo sme dojedli, pobrali sme sa do hotelových izieb pripraviť si veci na kúpanie. Opička však najprv zobrala poznámkový blok a ceruzku a napísala zopár dôležitých ponaučení.

*Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!
 Poznámka môže byť:
 pojmová mapa
 tabuľka
 kresba atď.*